

"PLÁTĚK" FOLKOVÍ PRÁZNINY - NÁMĚŠŤ NAD OSLAVOU 2016

Než neopouštějme staré písň pro nové a zůstaňme u Mertova opusu magnum. Léta jsem měl romantické představy o tom, jak vznikal, a teď se už půl roku srovnávám s tím, že ji mladý bard složil v kopcích nad bulharským

NESEBAREM. V dobách, kdy se dalo jet právě jen k ČERNÉMU MÓŘI, se tam vystrídalo snad celé naše město. Nedaleko od tu měl nás největší průmyslový podnik stanovou základnu a celé léto tam autobusy navázel nové pasanty. Byl to takový rodinný tábor. Na každou rodinu jeden podsadový stan atypických rozměrů. Stěny snad metr a půl vysoké, uvnitř tři nebo čtyři postele do patra, lezlo se tam jako do kurníku. Na podlážce kolem stanu vyskládané prázdné lahve od rakije zvané Slnčev brág. Když odboráři bulharskou rekreaci zrušili, dostali jsme podsadové stany velikosti XXL pro nás vodácký tábor v zátoce na Lavičkách. Nereklí jsme jim jinak než BULHARY a po večerech tam zpívali většinu toho, co hráli Vladimír Merta s Janem Hrubým a Ondřejem Fenclom.

Stále ještě neopouštějme staré písň ("JSI MOJE STARA PISEN/ VĚ SLEPĚ ULICI NA MALEM MĚSTĚ/ KDE OBEHRÁLI TĚ JAKO DESKU/ KDE OBEHRÁLI TĚ JAKO DESKU" = tu možná tento týden ještě uslyšíme) a zastavme se u Váriací na renesanční téma v podání Ondřeje Fencla. Tak jako si nemůžu zvyknout na to, že něco tak západního jako Chtít chytit vítr vzniklo ONCE UPON A TIME tak daleko na východě, nezvykl jsem si ani na to, že Vladimír Mišík už nevypadá jako na obalu LP desky z roku 1976. Proto mně moment, kdy hubený a dlouhovlasý Ondřej Fencl hlasem ne nepodobným mlademu Mišíkovi spustil nejprofáknutějšího zhudebněného Hraběte, tak potěšil.

A teď už dosti filmů pro pamětníky, pojďme do světa, sedněme si na trávník v CENTRAL PARKU, rozložme deku,

děti a psy a naslouchejme violoncellistce Dom la Nena. Budu se opakovat, ale violoncellistky, to je věc! Scénárista Svérák o tom ví své. A řeknu vám rovnou, je to cím dál horší. Kam se dospělý chlap vrtne, tam na něj číhá nějaká violoncellistka. Zlaté časy, kdy ve všech kapelách na violoncello hrál Olin Nejezchleba... Dom La Nena naštěstí nevypadá jako femme fatale, tak se to dá přežít. I tak si od neděle znova připadám jako ve filmu režiséra Kieslowského.

Na závěr krátce o dánské dvojici Helene Blum + Harald Haugaard a Rakušance Julii Lacherstorfer. Poslední koncert v Central Parku by tak čistý, že se vzdávám jakýchkoli vtipnosti a úplně vážně říkám, že se mi po jejich opakovaných přáních a vyznáních bláznivému světu jejich muzika vešla do trojúhelníku We Shall Overcome – We Are The World - Pohádky z mechu a kapradí od Jaroslava Celby. Teprve po návratu domů jsem s překvapením zjistil, že uprostřed toho trojúhelníku mi v hlavě zní DŽINOVA LÁSKA. Takže znovu pro starší a pokročilé: Pamatuji na Helenu Maršálkovou s Radkem Tomáškem? Omlouvám se za svoje uši, ale tak to bylo a je zvláštní, že se mi nějaká džinová dvojice spojila právě s Dány, kteří tady jediní a za všech okolností chodí slušně oblečení, zatímco my jsme všichni ve zpocených tričkách a už to asi nebudeme měnit.

Ostatně soudím, že na příštích Folkovkách by se měli konečně objevit KIESLOWSKI, ať už bude téma festivalu jakékoli.

Milan Zeibert

FOLKOVÍ PRÁZNINY - NÁMĚŠŤ NAD OSLAVOU 2016

"PLÁTĚK"

5

27.
července
2016

Středa 27. 7.

Pokora k tradici
(17.30 hodin)

Horňácká muzika
Petra Mičky
& Jiří Pospíchal kvartet
& Veronika Malatincová

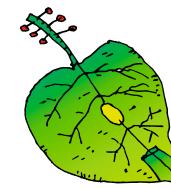
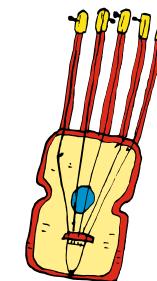
Aka Trio
(Itálie, Senegal, Brazílie)

Lucia Pulido
& Erik Friedlander
(Kolumbie, USA)

Noční koncert
kaple sv. Anny, 30 minut po skončení večerního koncertu

Martin Krajíček
& Juraj Valenčík
& Juraj Stieranka

Včera jsme se družili při párové akrobacii...

Program Open scény
každý den v kapli sv.
Anny ve Špitálku vždy
od 13.30 hodin:

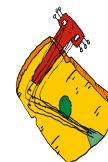
Agu
Je to už hezkých pár
let, co se slečna s
kytarou z polské Gdyně
rozhodla přestěhovat
do Prahy. Na loňském
debutovém albu "Ke
světlu" ovšem nenabízí
tradiční písničkářství,
ale zasněné, trochu
indie-folkové, trochu
ambientní hrátky s
hlasem a efektovanou
akustickou kytarou.
Křehké, komorně
poklidné a zamyšlené
skladby v polštině,
češtině i angličtině
znejí jako "trošku post-
rock, trošku Tara Fuki
a trošku Dusilová," jak
se objevilo v jedné
recenzi. Cítlivým a
něžným projevem
dokáže navodit až
meditativní atmosféru,
která posluchače
snadno přenesete do
jejího osobitého světa.
Agu – kytara, zpěv,
Samuel Němec -
multiinstrumentalista

Jan Žamboch
O svém hudebním
sóloprojektu *Wolf lost
in the poem*, který je
věnován ženám
básnířkám, Jan
Žamboch píše na
profilu Soundcloud: „Z
sási vnitřních pustých
lesů občas vykoukne
vlčí čumák, aby si

Čtvrtok 28. 7.

Pokora i odvaz

(17.30 hodin)

Michal Prokop trio

Germán López
(Španělsko)

Hudaki Village Band
(Ukrajina)

Open scéna

kaple sv. Anny ve Špitálku, ve 13.30 hodina

Agu
Honza Žamboch

Rozpravy: O pokore

výstavní síň na Staré radnici od 16 do 16.30 hodin

Jiří Moravčík

Oranžová scéna

bílý stan v zámeckém parku o přestávkách
hlavní scény

Pohádkový kabaret: O krahulíčkovi
Kupodivu

Noční koncert

zámecká knihovna, 30 minut po skončení
večerního koncertu

Pagoda Project & Jan Hrubý
(Velká Británie, ČR)

After Midnight 2016/5

(Středeční chvíle poezie všedního dne pro stavitele velkého technického díla)

Obsah předcházejícího dílu: Chlapecký klub Rychlých šípu se ve skautské klubovně v KRASOVÉ ULICI č. 20 (proti stadionu Viktorky Zížkov) sešel se scénáristou Svěrákem. S brutální upřímností mu sdělil, že pokud nevrátí do hry Radima Hladíka (třeba jen ve vedlejší záporné roli), obestře ho fialovým kouzlem. Svěrák do hodiny předložil synopsi rodinného zábavného pořadu Remeslo má zlaté dno s tím, že první díl bude věnován kytaristům Andrés Segoviovi, Jiřímu Jirmalovi a když jinak nedáte tak i Hladíkovi. Úvádět bude Jarda Wykrent, báseň Petry Kalandry Skladník („Jó, teď se mám, už né jako ten skladník/ novou holku mám a sem její chlapík/ hraju dál už skoro jako Hladík/ Radim Hladík!“) deklamuje Jiřina Svorcová.

Všimli jste si, že muzikanti, kteří mají už něco odehráno, začínají svoje koncerty palbou z nejtěžších zbraní? Co si jiní nechávají na finále, případně schovávají jako možný přídavek, vypálí oni dřív, než se lidi usadí. Včera Hladík Slunečný hrob, dnes Merta Dlouho se mi zdá/Chtít chytit vítr. To byla tenkrát taková móda, zpívat písni větru z hor. Dylan tu, co chtěli na Slavii po Springsteenovi, Donovan tu, co si z ní Merta půjčil jen název, zatímco Hutka ji předělal na Ježíška, Elton John aspoň Svíčku ve větru o Marylin Monroe, a když umřela i princezna Diana, pietně ji zrecykloval. Nejdál to dotáhli Voskovec s Werichem: postoupili proti větru o sta kilometrů.

Již více než deset let se účastníme Folkových prázdnin, které nám spolu s malebným prostředím vskutku přirostly k srdci. Zvolili jsme proto pro pondělní křest našeho syna Michaela náměšťský kostel sv. Jana Křtitele, při kterém jsme byli vřele přijati náměšťskými farníky. Mišovi se na Folkovkách k naší veliké radosti moc líbí, a tak doufáme, že bude pokračovat v rodinné tradici.

Katka a Michal
a Michaelek

"PLÁTĚK" FOLKOVÍ PRÁZDNINY - NÁMĚŠŤ NAD OSLAVOU 2016

Rozpustilá vřelost moře
jižního a chladná krásá
moře severního

Dva světy, dvě moře:
Dom La Nena a Helene
Blum & Harald
Haugaard Band & Julia
Lacherstorfer spojení
Golfským proudem Folko-
vek. Při koncertě Dom
jsem si připadal jako
někde v zátoce s písečnou
pláží a kousek opodál
stromy se štavnatými
plody sladkými jak med, z
kterých nám Dom dávala
ochutnat. Aby se umocnil
dojem dávání, v jeden
moment sestoupila Dom z
podia a rozsvítila svoje
ukulele jako vánoční
stromeček – a v parku
rázem byly brazilské
vánoce. Ač sama díky
loopingu a neuvěřitelné
muzikalitě působila jako
celé hudební těleso.

Druhý koncert na hlavní
stage mě zanesl do fjordu,
chladné, ale ryzí krajiny,
kde je všechno osekáno
na podstatu. Housle,
kytara, zpěv hladily uši
jako svěží vítr od moře
kameny útesu. Celé
vystoupení bylo trochu
jednotvárné, tak jako
útesy, ale komu by to
mohlo vadit, když mají
takovou sílu a vnitřní
napětí. Dnešní den byl
dalším potvrzením, že
Folkovky mají skvělou
dramaturgiю. Pepe

Rozhovor v kamánčtině

A: Kuku, mat. Kuru buru kási? (Promiňte, pane. Můžu se vás na něco zeptat?)
B: Hu. (Ano.)
A: Het haf kik he? (Ten pes je váš?)
B: Hu, hil mo. (Ano, je můj.)
A: Tu hit kása am mi. (Právě na mě promluvil!)

-Hanka-

Nevím, jestli se dokážu po téhle intenzivní folkově pracovní dovolené vrátit bez následků zpět do "normálního" života v kamionu. Klasicky se můj den skládá z 15ti hodin jízdy po cestách celé Evropy a devíti hodin spánku kdesi na zapadlé parkovišti. Sám ve své kabíně a snech. Opuštěn v myšlenkách potkající lidi jen na nakládkách, při policejní kontrole či tankování gazole. Ale tady? Tady se můj den skládá z dvaceti dvou hodin jízdy po cestách toho našeho krásného města nad řekou Oslavou. Hodiny usínání a hodiny postupného probouzení. Sny se celý den mění v úsměvy, na grilu voní masiko, muzika hraje. Lidi jsou všude kolem tebe. V neomezených dávkách, barevných jako šaty dívek z kempové čajovny. Jako jediný samec v ženském kolektivu Zámecké kavárny se cítím jako v rajske zahradě. Tělo se mi zmítá v jakýchkoli mně neznámých světech. Mám pocit, že po tomhle týdnu se mi v hlavě vytvoří nová část mozku fungující na ženských frekvencích. A v práci mě pošlou znova na psychotesty, aby si ověřili, zda jsem ještě schopen dál dělat povolání truckera... Je středa, včera sem se nechal zamčít na noc v kavárně, aby mě město v noci nevcuclo... Ale dneska by to šlo... Potkáme se... Tygr

FOLKOVÍ PRÁZDNINY - NÁMĚŠŤ NAD OSLAVOU 2016 "PLÁTĚK"

Na dnešní scéně...

Horňácká muzika Petra Mičky & Jiří Pospíchal kvartet & Veronika Malatincová

Koncert usazený v moravské lidové hudbě a zaháčkovaný s Janáčkem

Ozvěna pořadu Květy nejen do herbáře aneb Sto roků po Janáčkovi uvedeného v roce 2014 na festivalu ve Strážnici. Pocta skladatelskému velikánovi v péči Jarmily Procházkové, Jiřího Plocka a Břetislava Rychlíka, s vkladem mnoha moravských muzikantů a zpěváků, z nichž někteří volně

přešli do loňského koncertu Píseň jsem šířil nejraději - oslavy nanebevstoupení Jaromíra Nečase, legendárního rozhlasového redaktora, velkého milovníka a znalce lidové hudby a věrozvěsta world music, jak mu říkal Jiří Plocek. Devadesáti letého mladíka, který nás loni navždy opustil, jsme na Folkovkách potkávali pravidelně, a dát se s ním u sklenky vína do řeči o hudbě, znamenalo propadnout pocitu marnosti, že o ní vlastně skoro vůbec nevidíte. Třeba proto, že v ní neslyšíte to podstatné. S Dalím na tričku volně přeskakoval od moravských hudeců k Zappovi a dost často končil u básníka Skácela a Janáčka. A když v roce 2007 stál pod podium a pozoroval nasazení cimbálovky Petra Mičky, jenom kýval hlavou nad poznatkem "adoptovaného syna Jiřího", že „to jsou normálně moravští černoši mající na salámu nějakou sehranost“. Na jinakost, svéráz a syrovost v tradiční hudbě pan Nečas dával, zdravá dráždivost mu byla blízká. Takže společný koncert Mičkovců, smyčcového kvarteta Jiřího Pospíchala a zpěvačky Veroniky Malatincové usazený v moravské lidové hudbě a zaháčkovaný s Janáčkem, poskytne hned dvě příležitosti: naslouchat unikátnímu spojení výjimečných muzikantů a zavzpomínat přitom na

cuchl ke sbírce ženské poezie... A to všechno jen proto, aby byl na několik dní a noci beznadějně ztracen a nenašel klid, dokud drápy nevyryje, dokud hrdlem nevyvyeje do mlhy zprávu o setkání s těmi nádhernostmi, šílenostmi, hrůzami a krásami, které ženy básnířky do svých poezijních světu zaklely... Proč to dělá? Protože musí! Protože žije! Protože srdce!“

Na svých sólokoncertech Jan také hrává instrumentální skladby z alba *Guitar & Forest*, které byly nahrány v průběhu jednoho roku v různých lesích a to včetně ambientních zvuků přírody, které vozí sebou.

Zítřejší rozpravy
výstavní sín na Staré radnici od 16 do 16.30 hodin

Jiří Moravčík: Hudba globálního světa: nepravděpodobná, soucitná a potřebná
Antonín Dvořák v činštině. Hudební frustrace ze současného dění ve světě. Plovoucí rakve na cestě do zlaté země. The Orchestra of Syrian Musicians & Damon Albarn.

SKUPINA ČEZ

GENERÁLNÍ PARTNER

Dnešní noční koncert

**Martin Krajíček &
Juraj Valenčík &**

Juraj Stieranka

Napříč žánry a
světadíly svobodně
rozlétlá mandolína...

Pro Folkové prázdniny
je příznačné, že tu
vědomě nebo zcela
náhodou, během
spontánních nočních
jamů, vznikají nové
formace: když ne
rovnou, tak určitě s
vidinou do
budoucnosti. Takhle
odsud předloni odjízděl
včně usměvavý
mandolínista Martin
Krajíček: spoluhráč

Jityky Suranské a
účastník projektu Tři
hlasy, do kterého se
zapojila také skupina
Shum Davar - pro
Martina příležitost
seznámit se s jejím
vynikajícím houslistou
Jurajem Stierankou.
Mezitím se spojil s
jazzovým
kontrabasistou Jurajem
Valenčíkem, a když se
dozvěděl o pozvání do
letošního projektu
Struny nad Oslavou,
rozhodl se čelit výzvě s
novým triem. Zvedl
tedy telefon a ....
Na otázku jakou hudbu

pana Jaromíra a jistotně předpokládat, že dojde na slova jeho přitele, horňáckého primáše Jožky Kubíka z Hrubé Vrbky: "To je ta pravá hudba, dyž mráz jezdí po chrbtě a vlasy stávajú".

AKA Trio

Trojnásobná radost z hudby

Tři národnosti, tři odlišné příběhy a tři nástroje navzdory kulturní odlišnosti tvoří jednolitě pevný svazek, dá-li se tak nazvat hudba magnetizující posluchače svou dostředivostí. Italský kytarista Antonio Forcione, senegalský hráč na koru Seckou Keita a brazilský perkusista Adriano Adewale navíc naznačují, že dnes už nestačí jen "nahnat několik lidí do jedné místnosti a počkat si, co z toho vznikne", což byla kdysi oblíbená formule autorů mnohých fúzí, nejsilnějším impulsem se stává cestování za inspirací.

Těková, rytmický a melodicky co chvíli proměnná hudba AKA tria nemíří do pasti nahodilosti a exhibice hráčského mistrovství, protože jestli trojici něco výrazně charakterizuje, tak je to komunikace, vcítění se do vzájemných kulturních kořenů s jedinečným vyštěním: radosti z hudby usilující přenést ji i na posluchače.
(vice se dočtete v katalogu)

Módní guru David...

Že na festivalu můžete vypadat "jinak", a přesto stylově, sleduje bývalá módní guru, nyní fotografka Kamila a bývalý hudební -paf- publicista, nyní módní guru David.

Ukázky

Kamánské speciality

Nenechte si rozhodně ujít pochoutky, jako je uzené pštrosí křídlo na ananasu, tresčí játra s banánem a šťávou z avokáda, opičí ocásky na grilu s omáčkou Hala bala, komáří polévku s rákosovými knedlíčky nebo turisty velmi oblíbené ježčí kapsy plněné melounovým pyré; samozřejmě z nejkvalitnějších mořských ježků z Azurového pobřeží. Zapít to můžete šťávami z bohatého výběru ovoce, které Kamánci velmi rádi mísi s kapkami mírně halucinogenních kaktusů.

-Tereza-

Kamánská literatura

Kamánci příliš nečtou. Neuznávají písemnou fixaci slov. „To, co lehce zmačkáte nebo spálíte, neplatí.“ (Takto hovoří o klasickém záznamu na papír.) „To, co řeknete, se na věky zapíše do korun korolových stromů (kamánských olivovníků).“

Kamánské verbální projevy jsou proto poměrně hlučné, často doprovázené výkřiky, dupáním a záklonem hlavy – pohledem do korolových korun.

Přesto má kamánská literární tradice několik ikon, které hravě spočítáte na prstech jedné ruky:

1. Vuha Ixová (kamánská Božena Němcová)
2. Olo Behe (kamánský Bohumil Hrabal)
3. Prakůň (Kosmas)

Jejich texty se Kamánci učí nazepamět a předávají dál, při uspávání Kamánčat. Knihkupectví proto v Kamanií skoro nenajdete. Slovo „kniha“ (kamánsky „arbut“) je pro mnoho mladých Kamánců těžce uchopitelný pojem.

-Pavla-

A další klobouk, tentokráte v pánské verzi. Na tomto modelu hrají prim pruhy a proužky. Pruhý na triku, proužky na zmíněném klobouku. Vše doplněné sakem netradičního střihu, které outfitu dodává bohémský, řekněme až umělecký vzhled. Což je o to trefnější, že, jak jsme se posléze dozvěděli, pán skutečně umělcem je.

"PLÁTĚK" FOLKOVÍ PRÁZDNINY - NÁMĚŠŤ NAD OSLAVOU 2016

Rozhovor s Dom La Nena a okolostojícími čumily...

1. S kým bys šla/šel na večeři?

Dom La Nena: Chico Buarque.

Jiří Moravčík: S Milošem Zemanem.

Zkopal bych ho dokulata.

Dan Seko: Latoya Jackson.

Nikola Seko: S Juditou.

Pavel Tasovský: S doktorem našeho psa.

Ivan Prokop: S artistkou, co tu byla minulý rok.

2. O čem se vám zdálo?

Benoit (zvukař Dom La Neny, co nosí jen Adidas boty): Včera v noci se mi zdálo, že má bývalá přijela za mnou s kamarádem, co se transformoval před očima v transvestitu.

Dnes ráno se mi zdálo, že jsem byl v kavárně v Paříži a sedla si ke mně Vanessa Paradis.

3. Jaké máte spodní prádlo?

Dom La Nena: S Mafaldou George: s indiánskými vzory (viz obrázek).

Juditka

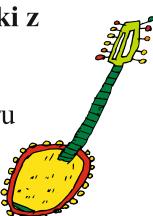

**Hnízdo můz
Čtvrtok 28.7.**

- 8:30 - 9:00 Ranní jóga - Pozdrav Slunci
- 9:00 Raníčkova pohádka
- 9:30 - 12:00 Skleněné vinuté perly
- 9:30 - 12:00 Grafika - tisk z hloubky, linoryt
- 9:30 - 12:30 Základy kresby a malby, figurální kresba
- 9:30 - 13:30 Skleněné vitráže Tiffany
- 10:00 - 11:30 Hlavu vzhůru, paninko ...tvůrčí psaní
- 10:00 - 11:30 Taneční workshop „Polksas & Polonessen“ s Malbrookem v Tančírně**
- 10:00 - 12:00 Přáníčka
- 10:00 - 12:00 Kytičky kanzashi pro trpělivější
- 10:00 - 12:00 Přátelské náramky
- 10:00 - 12:30 Keramika - točení na kruhu, výroba svíček
- 10:00 - 13:00 Dětská dílna - lesní skřítki
- 10:00 - 13:00 Výroba pastýřských píšťal z černého bezu
- 10:00 - 13:00 Fleecová kočička a ponožkový zajíc
- 10-12 a 13-15 Kovářská dílna s Pavlem Tasovským
- 10-12 a 13-15 Sochařská dílna mezi skřítky
- 10-12 a 13-15 Veselé modelování a raku keramika
- 10:00 - 14:00 Smalty na plech
- 10:30 - 12:00 Strach z veřejného vystupování, co s ním?
- 11:00 - 14:00 Malba na hedvábí s Barevným světem
- 12:15 - 13:45 Kalbelia - indický tanec

- 13:00 - 15:00 Hudební workshop s Hudaki z Podkarpatské Rusi**
- 13:00 - 15:00 Origami úschovnička
- 13:00 - 16:00 Obrázky ze škrobového papíru
- 13:00 - 16:00 Šperk šítý z korálků
- 13:00 - 16:00 Pletení košíků z pedigu
- 13:15 - 16:00 Plackování
- 13:30 - 15:30 Keramika - točení na kruhu, výroba svíček
- 13:30 - 16:00 Skleněné vinuté perly
- 13:30 - 16:00 Grafika - tisk z hloubky, linoryt
- 13:45 - 16:00 Savování na textil
- 14:00 - 16:00 Párová akrobacie pro zač. i pokročilé
- 14:00 - 16:00 Plenérová kresba v Náměstí
- 14:00 - 16:00 Tango
- 14:30 - 16:00 Dílna hry na koncovky

FOLKOVÍ PRÁZDNINY - NÁMĚŠŤ NAD OSLAVOU 2016 "PLÁTĚK"

Lucia Pulido & Erik Friedlander (Kolumbie & USA)

Od poslední návštěvy Lucie Pulido na Folkovkách uplynulo dost let: živelnosti odevzdaná zpěvačka totiž zůstává věrná připraveným a vnímavým posluchačům, míjejícím se s mainstreamovou povrchností.

Nikdy by prý neobětovala hudbu za slávu, což bude tím, že miluje zpívání a prozívá při něm vzrušivé pocitý sdíleného štěstí s muzikanty naladěnými stejně jako ona na zkoumavé hledačství, svobodu improvizace a pokud jde o tradiční kolumbijskou hudbu, nejčastější zdroj Lucie Pulido, přesvědčené, že sofistikovanost se u ní nevylučuje s krásou a vášní. Snad proto kdysi na otázku, co by nastalo, kdyby jí zpěv usazený do takového uměleckého kontextu byl jakkoliv znemožněn, odpověděla bez váhání: "Zemřela bych."

"Pulido obývá hudbu tělem i duší. Ona sama vydává příkazy smyslům - a to všem šesti, které se stávají jejími vězni, dokud se písnička nestane zjevením," napsali o ní v Latin Jazz Network.

Dobrý signál pro amerického jazzového violoncellistu Eriku Friedlandera zkонтaktovat Lucii. Uznávaný skladatel patří léta k exponentům newyorského downtownu a jeho umění se odvíjí od těsné spolupráce s Johnem Zornem, Uri Cainem, Cyro Baptistou nebo Laurií Anderson; zapletl se ale i s populárem: hrával s Courtney Love a Alanis Morissette, což berme hlavně za potvrzení Erikovy hráčské všeestrannosti, protože na svých albech dává na vědomí i zálibu v bluegrassu, folku a blues.

S Lucií Pulido na Folkovkách představí nový projekt Arrullo de La Noche Honda: nevšedně uchopené písňě a poezie z Kolumbie, Karibiku a Pacifiku.

(více se dočtete v katalogu)

máme od tria čekat, naznačil Martin Krajíček boskovickému portálu Ohlas: "Budeme hrát můj repertoár, kluci mé doprovodí a dostanou určité i svůj prostor. Ale některé skladby budou úplně nové. Plus přidame můj obvyklý mandolinový repertoár a jazzové standardy, které oba muzikanti dobře znají. Rozhodně se pustíme i do úplné improvizace a budeme hrát opravdu svobodně."

Na dnešní Oranžové scéně

Dřevěné divadlo: Zvířátka a loupežníci
Pohádka o tom, jak tři loupežníci kradli jako straky, až narazili na statek, kde hospodaří babička, pejsek, koza, kohout a tři prasátka. Tam jejich štěstí v loupení končí a loupežníkům nezbývá nic jiného, než se polepšit.

Capella
Cimbálová muzika Capella z moravského Slovácka, z oblasti Strážnicka, vznikla před devíti lety původně jako doprovodná muzika ženského sboru Jahoda z Kozojídek.

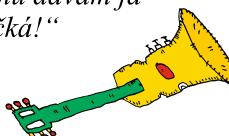

Postupem času si vybudovala i samostatný repertoár. Hrají skladby a písne lidové, duchovní a v posledních letech se zabývají také židovskou hudebou, kterou se snaží hrát právě v tradičním nástrojovém obsazení cimbálové muziky.

Marek Potěšil, Josef Šťastný - prim, zpěv, Lenka Jochová - 2. housle, zpěv, Alžběta Trávníčková - klarinet a zobcové flétny, zpěv, Marie Pavlicová - houslová kontra, zpěv, Petr Pécha - houslová kontra, zpěv, Kateřina Trávníčková - cimbál, zpěv, Martin Trávníček - kontrabas, zpěv

Pššst – nikomu to neříkejte, ale Naďa dá každému! A co na to finanční účetní Naďa?
„Kdo dá mně, může, komu dávám já – počká!“

Dlina vinutých perel je současně pouze pro jednoho člověka. Ti z vás, kteří třeba někam štandopéde chvátají by měli vědět, že je lépe se na tuto dlínu hlásit předem! Kluk od dílny

Co kde líta

Tak jsem zase tady.

Jako vloni.

Jako předloni.

Jako v roce... (následuje sestupná řada čtyřmístných čísel, končící dvojčíslím 86).

„Jedeš TAM letos zase?“ „Jasně!“

„Co TAM pořád děláš?“ „Jako vždycky!“

„Co TAM letos hraje za kapely?“ „Vlastně ještě ani nevím.“

Tak proc TAM pořád jezdíš?“ „Protože je to TAM čím dál lepší!!!“

Slunce prosvítá mezi listím kaštanů, pod ním velké relaxační polštáře, použitelné též jako doskočiště, sáňky či tortilly, záleží na vynálezavosti každého soudruha. My, lidé bez jakékoliv kreativity, se na nich prostě jenom tak povaluujeme. Vzduchem sem tam proletí nějaké miminko, jehož maminka jej tímto připravuje na život prožitý na esoterickém obláčku, takový, jaký žije ona sama (masu a přízemním myšlenkám vstup zakázán!).

Ve vzdušném prostoru nad zámeckým parkem je tak rušno, že by to zamotalo hlavu i leteckému dispečeru z Frankfurtu nad Mohanem. Kromě miminek prostorem prolétají tisíce tónů, které vyskakují z hudebních nástrojů s takovou lehkostí, až člověk nabýde dojmu, že na světě není nic snadnějšího. V korunách se srázejí s již zmíněnými miminky (neschopnost opustit myšlenku je odborně označována jako Syndrom Zdeňka Nejedlého), muži s padákem a velkým ventilátorem místo batohu (požadavek na nákup dalekonosné brokovnice už projednává finanční výbor FP), oranžovými balónky a lehkými slovy, nedočkavě splývajícími z úst, protože s některými přáteli se vidíte jenom v tom jednom výjimečném týdnu v roce.

A tak čas plyne, káva voní, sluneční svit zvolna nahrazují svítící náramky (100% ekologické, výrobce je doporučuje umístit na tu ruku, u které chcete, aby vám upadla dřív) a vše je tak, jak má být.

Proč já TAM vlastně každoročně jezdím? Úsměvná otázka!

Carlos

Milá Jitka,

při cestě na úvodní koncert letošních Folkovek jsem Ti slíbila, že napišu něco do Plátku. Jak to bylo pošetilé, jsem si uvědomovala již při prvních písničkách, těch sedmi chlapů v tričkách. Už to, že jejich kostýmy, ve kterých jsou zvyklí po světě vystupovat, zůstaly bůhví kde cestou, a oni byli ochotni zaměnit své bohatýrské uniformy za trička s emblémem Folkových prázdnin, je v mých očích velice pozdvihlo. Poprvadě z jejich oblečení, které jsem viděla na fotkách na internetu, když jsem se o nich a jejich hudbě chtěla něco více dovdět, šla na mě tak trochu bázeň. Ale oni se v tom civilním oděvu proměnili v docela obyčejné chlapce, kteří dokonce rádi udělají na jevišti i nějakou tu legrácku. Mohou si to dovolit, neboť když se opravdu svými hlasy opřou do melodií Georgie, jak raději nazývají svou vlast Gruzii, nemá na ně nikdo. Dokonce jsem si uvědomila, že je docela jedno, jestli zpívají tři nebo všech sedm najednou. Vždycky z jejich zpěvu šla obrovská síla a současně i pokora. A nebyl rozdíl, jestli šlo o Mariánské zpěvy z přelomu 11. a 12. století, nebo o folklor.

Když pak publikum upozornili, že přijde překvapení, očekávala jsem nějakou tu dětskou českou píseň, jako třeba Holka modrooká nebo Pec nám spadla. Oni ale vystříhli českou hymnu, v češtině... Nebyla jsem sama, komu při tom běhalo po zádech husí kůže. Když spontánně publikum povstalo, byl to nejen projev úcty hymně, ale i těm sedmi chlapům z Tbilisi, kteří věnovali tolik práce, aby potěšili své české publikum. I v jejich očích jsem v té chvíli zahledla podivný odlesk. Byla to chvíle nádherného souznění. Na stejný moment upozornil i starosta Náměště nad Oslavou Vladimír Měrka na nádvorí zámku, kde se pozdě večer sešli sponzoři a hosté. Jak by to bylo hezké, kdybychom si mohli jen tak všichni společně zpívat. Ale svět je mnohem složitější... Tak se Ti, Jitko, moc omlouvám, ale tentokrát asi nic nenapíšu. Snad jen, že konečně vím, co je to polyfonní zpěv a tuším, odkud přichází pokora... a nejen za to děkuji ... ღoღo ღoღo (didi madloba)

Zuzana

Trio pravnuců: Alžběta Lukáčová – pravnuka myjavského primáše Samka Dudíka, Julia Ulehla – pravnuka významného botanika a sběratele lidových písni Vladimíra Ulehly, Magdalena Mučková – pravnuka významného slováckého malíře Joži Uprky.

